



ВІЛЬНЕ СЛОВО



XVI-й РІК НОВОГО ВИДАННЯ/ Н-р 1 – січень-лютий 2005 р./ Ціна – 4000 лей/ ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА 1949 РОКУ

○ Культурно-просвітницький часопис Союзу українців Румунії ○

15-РІЧЧЯ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ

Минають роки. Начебто вчора був той день, коли кращі з кращих українців Румунії вирішили заснувати, внаслідок Румунської революції, свій демократичний союз: Союз українців Румунії. Був серед них поет Степан Ткачук, було й багато інших, та головним було бажання всіх згуртуватись, і того, й того, всіх, і тих, які до того часу не сміли прилюдно озвітатись собою, українцями.

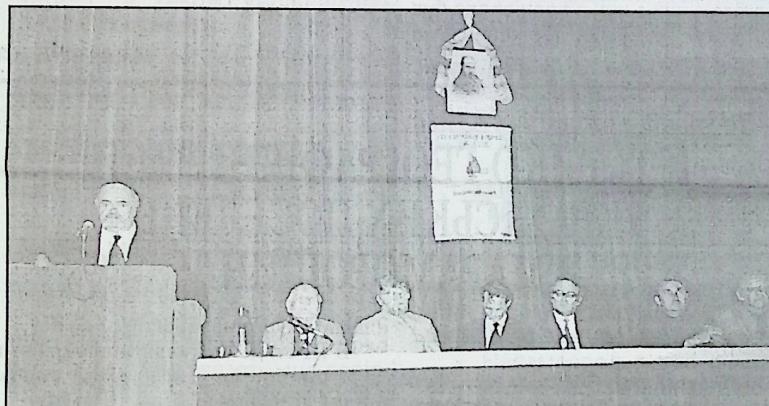
На установчих зборах головою СУР було обрано п. Степана

кожен говорив і молився рідною мовою, коли в залі І-ого з'їзду СУР верховенствувала українська мова, – рідна!

Тоді, і по сьогодні, ми були і є єдиними в структурах СУР і присягаємо такими бути завжди.

Подивімся на фотографії з того часу і скажімо всіма, що тоді і тепер ми були і є щасливі, що ми знали, куди, в котру сторону рушаємо.

Побажаймо СУР-у подальшого довголіття і починаймо нову добу нашого національного утвердження



1990-ий рік:

Виступ п. Степана ТКАЧУКА – голови Союзу українців Румунії

Ткачука голосами представників усіх країв Румунії, де проживають українці, – нинішнього уже кількаразово переобраниого відомого письменника, громадського діяча, депутата Румунського парламенту від української національної меншини.

Як видно і на фотографіях І з'їзду СУР, цей момент був уроочистий та радісний. Був момент надій, сподівань, ентузіазму. Був момент зустрічей долей людей різного віку, які після десятиріч несміливості й погроз мали змогу вперше зустрітись разом і не боятись бути українцями. Це був момент, коли

ї півердження на своїх автохтонних землях в Румунії.

Попри всі неабиякі результати СУР-у, ми спроможні ще кращих. Головне бути собою повсюдно, звідси і назавжди.

Тож будьмо, ростімо й одержаймо гідності й престижу з боку інших, немовби подяку за труд і зусилля, які ми докладаємо, – оті ми, як організація, – для росту й утвердження нашої меншини солідарною, тривкою, національною!

Многа літ, СУР!

Іван КОВАЧ

Українське шкільництво з Румунії являється ще в дещо глухому куті. На папері маємо усі конституційні права, а в дійсності, місцями дехто не бажає їх нам надавати. Чому? З двох причин: денационалізація українського населення двигтіла на всю потугу, а цю болючу денационалізацію постійно роздмухували та підтримували брак рідних українських школ і брак українських священиків. І, на додаток, байдужість нашої інтелігенції! Чому українська інтелігенція не сушить собі голову долею нашого населення? Якби уся українська інтелігенція з Румунії була б національно свідо-

ДОЛЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА З РУМУНІЇ

мою, то, без сумніву, і доля нашого шкільництва була б зовсім інакшою. Поки що, наша рідна мова являється в жалюгідному стані. Маємо і таких випусників ліцею і випускників українських відділів університетів, які не вміють ні писати, ані читати правильно по-українськи. А до того, ще й певні науки пнуться-напинаються стати докторами. І одні навіть стають,

хоча з них та їхнього докторства українська школа має стільки користі, скільки можна надійти від цапа молока.

У ліцеях і на факультетах українська мова ще являється попелюшкою. Доки? Також уже давно деякі педагоги не розмовляють з учнями по-українськи! Також не розмовляють і між собою по-українськи. І, дивно, ніхто їх не

примушує зрікатися рідної мови, але вони все ж таки зрікаються. Мабуть, ніхто не зрікається свого рідного і національного так скоро, як ті ж несвідомі українці. Це прокляття чи призначення?

Наши діти, не всі, щоправда, уже не співають більше пісень по-українськи, а співають по-румунськи. Колядники уже не колядують українські колядки, а румунські. По наших українських селах уже українська мова чується лише то в пилипівку, то в петрівку. Мало з наших учнів вивчають напам'ять українські поезії. І ще менше знають

(Закінчення на 8 стор.)
Степан ТКАЧУК

ВІКТОР ЮЩЕНКО: «МОЯ ПЕРЕМОГА – ЦЕ ПЕРЕМОГА КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ»

23 січня 2005р.: З програмних заяв новобраниго Президента України в день його інавгурації

НА МАЙДАНІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

•«Я став президентом волею українського народу. Я – президент всієї України. Я відповідаю за те, щоб працювали шахти Донбасу і порти Чорного моря. Ми, українці, стали синою нацією. Нас не розділити мовою. В нас одна політична доля. Ми зробили крок до необоротності демократії».

•«Присягаю – ми змінимо українське життя. Моя перемога – це перемога кожного українця».

•«Присягаю – кожний зможе вчити дітей мовою батьків. Кожний може молитися у своєму храмі. У нас буде свобода слова і незалежна преса. Всі будуть рівні перед законом. Я бачу Україну, де є верховенство влади».

•«У нас буде моральна влада, здатна об'єднати суспільство. Ми створимо нові робочі місця. Кожний, хто хоче працювати, одержить гідну роботу й гідну зарплату. Чесна праця буде в честі».

•«Ющенко пообіцяв, що будуть рости пенсії, новий уряд знищить систему корупції, виведе економіку з тіні, “податки будуть нижче, але платити їх будуть всі, на державних посадах будуть тільки ті, чиї доходи відповідають деклараціям”.

•Ющенко заявив, що його влада ставить перед собою амбітні цілі. “Моя ціль Україна – в об’єднаній Європі”, підкреслив він.

•Ющенко також згадав “жовтогарячу революцію, коли серце України билося на цьому Майдані”.

•“Ми готові до самопожертви й здатні реалізувати свої завдання. Україна зараз буде нову сторінку

історії, у якій особливе місце займає Майдан. Цей Майдан – символ вільної нації, що вірить у своє майбутнє”.

•Він подякував українському



народу за довіру, “кожному громадянину, за кого б він не голосував”. “Кожний може вибирати політичні кольори, які йому близькі. Але наш спільній вибір – кольори українського прапора – він поєднує й захід і схід.”

•Ющенко подякував своїх соратників, свою родину, згадав свого батька. “Батьківська правда провела мене по життю й зробила президентом”. Попросив прощення у своєї матері за всі болі, які їй довелося пережити в останні місяці.

(Закінчення на 2 стор.)